

אדולף

הגמן

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

ניקולאי זבולוצקי

Николай Заболоцкий

СТИХИ

שירים

adolf.goman@gmail.com

ניקולאי זבולוצקי

(1903-1958)

Содержание

Краткая биографическая справка

Белая ночь

Осеннее утро

Всё, что было в душе

Метаморфозы

Лесное озеро

Бетховен

В этой роще березовой...

Ещё заря не встала над селом...

Слепой

Уступи мне, скворец, уголок

Я не ищу гармонии в природе

Жена

Воспоминание

Портрет

Прощание с друзьями

Облетают последние маки

Дождь

О красоте человеческих лиц

Некрасивая девочка

Мой зонтик рвётся, точно птица

Чертополох

Клялась ты -до гроба

Старость

Признание

Последняя любовь

Голос в телефоне

Посредине панели...

Можжевельный куст

Встреча

Разве ты объяснишь мне — откуда...

Во многом знании немалая печаль

Гроза идёт

Не позволяй душе лениться

У гробницы Данте

תוכן העניינים

על ניקולאי זבולוצקי

לילה לבן

בקר סתיו

כל מה שהיה בגשמי

מטמורפוזות

אגם יער

בטהובן

בחרשת עצי הלבנה הזו ...

השחר עוד לא קם מעל הכפר...

העור

תן, זרזיר, לי פנה

איני רואה הרמוניה בטבע

רעיה

זכרון

דיוקן (אל המשוררים)

פרדה מידידים

נושרים עלי הפרגים האחרונים

גשם

על היופי של פרצופים אנושיים

ילדה לא יפה

צפור המטריה נסדקת

גדילן

נשבעת - עד קבר

זקנה

גלוי-אהבה

אהבה אחרונה

קול בטלפון

על הדרך שרוע...

שיח ערער

פגישה

איה תוכל להסביר לי, מנין

יוסיף דעת יוסיף מכאוב

סופת רעמים מגיעה

אל תאפשר עצלות לנפש!

ליד קברו של דנטה

ניקולאי זבולוצקי היה הילד היחיד במשפחתו של אגרונום ומורה כפרי. הוא נולד באזור קאזאן ועד גיל שבע נהנה מחיים חופשיים בטבע, צופה בצמחים ובציפורים. ואז אביו, לשעבר מנהל משק, נאלץ לעבור יותר ממאה קילומטרים צפונה. המשפחה הגיעה לכפר סרנור, שיחד עם נוצרים אורתודוקסים היה מיושב על ידי בני המארי. העם הפינו-אוגרי הזה מכבד לפחות 70 אלים, וכולם קשורים איכשהו לאיתני הטבע. מן הסתם, רשמי הילדות הללו היו אלה - תחילה חיים חסרי דאגות בטבע, אחר כך טבילה בסביבה שבה התקיימו יחד שתי תרבויות שונות לחלוטין - והשפיעו על שיטת היצירה של זבולוצקי. אבל אין לזלזל בהשפעתם המיטיבה של הוריו: הם החדירו בו אהבה לספרות רוסית. מבית הספר היסודי, הקלאסיקון העתידי קרא את כל מה שהגיע לידיו, כולל שירי בלוק, בליי, אחמטובה וגומיליוב, שעשו עליו רושם רב. אז לא היה קשה לזבולוצקי הצעיר להיכנס במוסקבה לפקולטה להיסטוריה ולפילולוגיה, ולאחר מכן לעבור לסנט פטרבורג, שם ניקולאי למד במכון הפדגוגי. כמשורר הכריז זבולוצקי על עצמו לראשונה ב-1926. לאחר שחזר מהצבא הפך לאחד ממייסדי סדנת היצירה "אגודת האמנות האמיתית" - אחת מקבוצות הסופרים הלא סטנדרטיות של תחילת המאה העשרים. שיריהם האבסורדיים לא זכו להבנה מצד המבקרים, כי באותה תקופה כבר שלט הריאליזם הסוציאליסטי: האמינו שיצירות אמנות צריכות להיות פשוטות ומובנות - וטוב מאוד אם הם עדיין ישירו את גדולתה של השיטה הפוליטית החדשה. . מנקודת מבט זו, האוסף הראשון של המחבר - "עמודים" (1929) - כמובן, לא זכה להערכה בזכותו. כאילו בתגובה לטענות כאלה, כתב נ. זבולוצקי את השיר "ניצחון החקלאות" (1931), יצירה לא פחות תמהונית ולגלגנית. הדמויות הראשיות של הבד האפי הלירי הזה הן חייל שעומד על התקדמות טכנית ואוטומציה של העבודה וחושף אמונות טפלות של איכרים, ולפתע, סוס זקן שנמאס לו ללכת מתחת למחרשה. אנשים וחיות בשיר זה מדברים על חיים ומוות, על משמעות ההווה, על חיבור הדורות, אבוי, פרסום של שירים "קונטרה-מהפכניים" כאלה - אמנם לא בתוכן, אלא בצורה - הוביל לכך שנ. זבולוצקי היה תחת פיקוח צמוד של השלטונות, ושבע שנים לאחר פרסום "ניצחון החקלאות" הוא הואשם בתעמולה אנטי-סובייטית ונידון לחמש שנים במחנות כליאה: מ-1939 עד 1943, תקופת הריצה הקלאסי במזרח ברית המועצות, בקומסומוולסק-על-עמור. למרבה המזל, זבולוצקי לא רק עמד בעינויים ושרד בתנאים איומים, אלא גם הצליח לחזור לעבודה ספרותית. ברור שהרצון לעבוד על הטקסטים היה מהחזקים - ובמובנים רבים הוא עזר לניקולאי לא לוותר. זבולוצקי שירת במחנה וחזר לחיים האזרחיים. הוא עבר למוסקבה והשלים את התרגום הספרותי של "סיפורו של מסע איגור" מרוסית עתיקה למודרנית. אבל הדבר הקשה ביותר נותר לפניו: לחזור ליצירתיות ספרותית ממש - לאחר שנאסר על זבולוצקי לכתוב במשך שמונה שנים. והקלאסיקון עשה את זה. אבל השירים החדשים שלו התבררו כשונים לחלוטין מהשורות האבסורדיות של התקופה הראשונה. הם נשמעו באינטונציה חדשה: ההבנה שהאדם לעולם לא יוכל להתקיים בהרמוניה עם הטבע. אבל זבולוצקי מסתכל על העולם באופטימיות: כמובן שאי אפשר להגיע להרמוניה מלאה עם הטבע, אבל מצד שני הכל קשור בכל דבר וזה נותן תקווה. בפסוקי זבולוצקי - באופן מפתיע, אבל לא צעיר, אלא חוזר מהמחנה - יש בכלל הרבה קלילות כמעט ילדותית, אפילו נאיביות, אבל גם טוב לב ורוך. זבולוצקי הצליח לשאת לאורך כל חייו אהבה כה יראת כבוד למין האנושי - לאחר כל הניסיונות שנפלו בחלקו, כמו גם בחלקת משפחתו. תשובה פשוטה וכנה לשאלה זו ניתן למצוא גם ביצירתו של זבולוצקי - בשיר שבו פונה הגיבור הלירי לא רק לזולת, אלא גם, מן הסתם, אל עצמו: אל תיתן לנשמה שלך להתעצל! בשנת 1930 התחתן זבולוצקי עם יקטרינה קליקובה. היא שרדה רומן קצר מועד עם הסופר וסילי גרוסמן, עזבה את זבולוצקי, אך חזרה. למרות שלפני מותו הצליח המשורר לקבל גם קהל קוראים רחב וגם עושר חומרי, זה לא יכול היה לפצות על חולשת בריאותו, שהתערערה על ידי כלא ומחנה. התפקיד האחרון והקטלני מילאו בעיות משפחתיות (עזיבתה של אשתו, חזרתה). ב-1955 לקה זבולוצקי בהתקף הלב הראשון שלו, ב-1958 - בא השני, וב-14 באוקטובר, 1958 הוא מת.

Белая ночь

Гляди: не бал, не маскарад,
Здесь ночи ходят невпопад,
Здесь от вина неузнаваем,
Летает хохот попугаем.
Здесь возле каменных излучин
Бегут любовники толпой,
Один горяч, другой измучен,
А третий книзу головой.
Любовь стенает под листьями,
Она меняется местами,
То подойдет, то отойдет...
А музы любят круглый год.

Качалась Невка у перил,
Вдруг барабан заговорил —
Ракеты, выстроившись кругом,
Вставали в очередь. Потом
Они летели друг за другом,
Вертя бенгальским животом.

Качали кольцами деревья,
Спадали с факелов отрепья
Густого дыма. А на Невке
Не то сирены, не то девки,
Но нет, сирены, — на заре,
Все в синеватом серебре,
Холодноватые, но звали
Прижаться к палевым губам
И неподвижным, как медали.
Обман с мечтами пополам!

Я шел сквозь рощу. Ночь легла
Вдоль по траве, как мел бела.
Торчком кусты над нею встали

לילה לבן

(*)

תרצה: לא נשף מסכות,
חסרי מקום עוברים לילות,
כאן מהזין כדמות אחרת
צחוק עף כמו תכי בלי מסגרת.
כאן ליד עקולי האבן
מאהבים רצים בסך
אחד לזה, שני בזה, שני בזה,
שלישי לגמרי מהפך.
והחכה כאן נאנחת
מתחת לסדיני עלה,
גם מתקרבת, גם הולכת...
למוזות זמן לאחבה.

(**) הנבקה התנדנד, פתאום
התוף בחוף התחיל לנאם;
תחילה בחוג רקטות טסו
ואחר כך התערבבו,
כלן בזו אחר זו נסו,
בטנן בנגלית סובבו.

בטבעות עצים הקסימו,
ולפידים נשאו קדימה
עשן סמיה. ועל המים
סירנות? לא. בנות? עדין...
סירנות — באורן הדל,
בצבע כסף הכחלחל
הקר, קראו כמו למדליות,
להצמד ללא תנועה
לשפתיהן. הן לא ראליות,
הן גם חלום, גם הונאה!

הלכתי דרך החרשה.
הליל, לבן כמו גיר, נשה.
שיחים זקופים עלו כלקט

В ножнах из разноцветной стали,
И тосковали соловьи
Верхом на веточке. Казалось,
Они испытывали жалость,
Как неспособные к любви.

А там, вдали, где желтый бакен
Подкарауливал шутих,
На корточках привстал Елагин,
Ополоснулся и затих:
Он в этот раз накрыл двоих.

Вертя винтом, бежал моторчик
С музыкой томной по бортам.
К нему навстречу, рожи скорчив,
Несутся лодки тут и там.
Он их толкнет — они бежать.
Бегут, бегут, потом опять
Идут, задорные, навстречу.
Он им кричит: «Я искалечу!»
Они уверены, что нет...

И всюду сумасшедший бред.
Листами сонными колышим,
Он льется в окна, липнет к крышам,
Вздымает дыбом волоса...
И ночь, подобно самозванке,
Открыв молочные глаза,
Качается в спиртовой банке
И просится на небеса.

1926 г.

בְּתוֹךְ נֶדֶן פְּלִדָּה בּוֹהֶקֶת,
וְהַזְמִירִים שֶׁתְּקוּ לָרוֹב,
רָכְבוּ עַל הָעֵנָף, כְּאֵלוּ
בְּצֶעַר הֵם דִּמְעָה הִזִּילוּ,
חֲסֵרֵי יְכוּלֹת לְאַהֲב.

וּבמְרוֹחַק, נִסְתָּר בִּינְתִים,
הָאֵי עֹמֵד עַל הַמִּשְׁמֵר:
יִלְגִּין קָם מֵהַבְּרָכִים,
מִצָּא זֹוּג מִסְתַּתֵּר, אֶצֶר
וְהַשְׁתַּתֵּק שׁוֹטֵף רִגְלִים.

נוֹסַעַת חֵישׁ סִירַת מְנוּעַ
עִם מוֹזִיקָת הַתְּמוֹגְגוֹת,
לְפָגֶשׁ אוֹתָהּ וּקְצֵת לְשִׁמְעַ
סִירוֹת קְטָנוֹת בְּתַחֲרוּת.
דוֹחֶפֶת הִיא וְהֵן רְצוֹת.
עוֹשׂוֹת סִיבּוּב וְאֶז שְׂבוֹת,
הֵן, עֲלִיזוֹת, עַל קֶרֶב הַכְּרִיזוּ.
וְהִיא צוֹעֶקֶת: "אַל תַּעֲזוּ!"
הֵן לֹא כָל כֶּה שְׂמֵחוֹת לַעֲוֹף...

בְּכָל מְקוֹם שְׁטִיזוֹת טְרוּף,
שָׁעַל גִּבִּי עָלִים בְּלִי נִיעַ
צָף לְחִלּוֹן, לִגְג מְגִיעַ
וּמַעֲלָה שֶׁעַר נָשִׁים...
הַלִּיל, כְּמוֹ מַתְחַזָּה, פּוֹקֵחַ
אֶת זֹוּג עֵינֵי חֶלֶב מְרָשִׁים,
וּבְפַחִית שְׁתִּיָּה נוֹכַח,
שֶׁשׁ לַעֲלוֹת עַד לְמְרוֹמִים.

1926

(* אחד מהשירים הראשונים של זבולוצקי שהודפסו.
פטרבורג נקראת "עיר הלילות הלבנים". ואכן, השמש בחודש יוני בלילה
שם יורדת רק 9 מעלות מתחת לאופק, והחושך לא מגיע. זה יוצר סביבה

הזויה רומנטית.

(**) נבקה - הענף הימני של דלתת הנהר נבה.

Осеннее утро

Обрываются речи влюбленных,
Улетает последний скворец.
Целый день осыпаются с кленов
Силуэты багровых сердец.

Что ты, осень, наделала с нами!
В красном золоте стынет земля.
Пламя скорби свистит под ногами,
Ворохами листвы шевеля.

1930 г.

Всё, что было в душе

Всё, что было в душе, все как будто опять потерялось,
И лежал я в траве, и печалью и скукой томим.
И прекрасное тело цветка надо мной поднималось,
И кузнечик, как маленький сторож, стоял перед ним.

И тогда я открыл свою книгу в большом переплете,
Где на первой странице растения виден чертеж.
И черна и мертва, протянулась от книги к природе
То ли правда цветка, то ли в нем заключенная ложь.

И цветок с удивленьем смотрел на свое отражение
И как будто пытался чужую премудрость понять.
Трепетало в листьях непривычное мысли движенье,
То усилие воли, которое не передать.

И кузнечик трубу свою поднял, и природа внезапно проснулась.
И запела печальная тварь славословье уму,

בקר סתיו

אוהבים מפסיקים לשוחח,
הזרזיר, שנשאר עוד, עוזב.
כל היום נושרים מהצומח
צלליות ארגמן של הלב.

מה גרמת, סתיו, לנפשותינו!
מתקררת בפז אדמה.
להבת היגון לרגלינו
בשריקה תל עלים מרימה.

1930

כל מה שהיה בנשמת

כל מה שהיה בנשמת, כנראה שוב אבד, נעלם,
ושכבתי בדשא ירק, ומשמים ונוגה מתיסר.
גוף של פרח יפה מעלי התרומם בלי תנועה נאלם,
וחגב קטן, כעשב קל, מול הפרח עמד כמו שומר.

אז פתחתי את דף הכריכה הגדול ועבה של הספר,
שבפנים בעמוד הראשון גוף של צמח נראה מצייר.
כאמת שבפרח הרי (או אולי זה היה דוקא שקר)
מן הספר לטבע פתאום התמתח שחור קו ישר.

והפרח הביט כמפתע מן ההשתקפותו על הדף
וכאלו נסה להבין את הסוד שקשה להבהיר.
ותנועת הגיון פרפרה בעלים, בה נראה לי מתקף,
זה היה מאמץ של רצון שאותו אי אפשר להסביר.

החגב הרים את שופרו, ופתאום התעורר כל הטבע.
היצור העצוב שר הלל לאדם ולרב חוחמתו,

И подобье цветка в старой книги моей шевельнулось
Так, что сердце мое шевельнулось навстречу ему.

1936 г.

Метаморфозы

Как мир меняется! И как я сам меняюсь!
Лишь именем одним я называюсь,
На самом деле то, что именуют мной, —
Не я один. Нас много. Я — живой.
Чтоб кровь моя остынуть не успела,
Я умирал не раз. О, сколько мертвых тел
Я отделил от собственного тела!
И если б только разум мой прозрел
И в землю устремил пронзительное око,
Он увидал бы там, среди могил, глубоко
Лежащего меня. Он показал бы мне
Меня, колеблемого на морской волне,
Меня, летящего по ветру в край незримый,
Мой бедный прах, когда-то так любимый.

А я все жив! Все чище и полней
Объемлет дух скопление чудных тварей.
Жива природа. Жив среди камней
И злак живой и мертвый мой гербарий.
Звено в звено и форма в форму. Мир
Во всей его живой архитектуре —
Орган поющий, море труб, клavier,
Не умирающий ни в радости, ни в буре.

Как все меняется! Что было раньше птицей,
Теперь лежит написанной страницей;
Мысль некогда была простым цветком,
Поэма шествовала медленным быком;
А то, что было мною, то, быть может,

ודמותו של הצמח המת בספרי הישן לבש צבע,
קר שגם הלבב בתוכי התנענע מתרגש לקראתו.

1936

מטמורפוזות

איך משתנה הכל! ואיך גם השתניתי!
כי רק השם שלי נשאר אותנטי,
ומה שהם קוראים בשם הזה, ודאי,
איני לבד. הרבה. אני עוד חי.
כדי שדמי לא יתקרר, כבר מתתי
לא פעם בחיי. הו, יש גופות רבות
שמהגוף שלי אני הפרדתתי!
אם רק מוחי היה יכול לראות,
היה תוקע לתוך קרקע עין נוקבת,
היה רואה, ודאי, בממלכה של מות
אותי שוכב. והוא היה מראה לי שם
אותי, המתנדנד לאט על גל הים,
אותי, העף לארץ שמזמן עזבתתי,
גופי הדל, שפעם כה אהבתי.

אני עדין חי! רוחי עקשיו מפנים
את גדש יצורי הפלא בפלנטה.
הטבע חי. חיים בין אבנים
דגן ירק, עשבתי המתה.
צורה אל הצורה, שרשרת חליות.
עולם - מבנה של החיים וזהר -
הוא כמו קלאביר, עוגב, ים חצוצרות,
אשר לא מת מתוך שמחה או סער.

איך משתנה הכל! צפור היתה היא פעם, -
מנחת כבר כדף מלא בטעם;
והרעיון היה נצן פשוט,
השיר הלך כמו שור באדישות;
אני, שפעם בן-אדם הייתי,

Опять растёт и мир растений множит.

Вот так, с трудом пытаюсь развивать
Как бы клубок какой-то сложной пряжи,
Вдруг и увидишь то, что должно называть
Бессмертием. О, суеверья наши!

1937 г.

Лесное озеро

Опять мне блеснула, окована сном,
Хрустальная чаша во мраке лесном.

Сквозь битвы деревьев и волчьи сраженья,
Где пьют насекомые сок из растенья,
Где буйствуют стебли и стонут цветы,
Где хищными тварями правит природа,
Пробрался к тебе я и замер у входа,
Раздвинув руками сухие кусты.
В венце из кувшинок, в уборе осок,
В сухом ожерелье растительных дудок
Лежал целомудренной влаги кусок,
Убежище рыб и пристанище уток.
Но странно, как тихо и важно кругом!
Откуда в трущобах такое величье?
Зачем не беснуется полчище птичье,
Но спит, убаюкано сладостным сном?
Один лишь кулик на судьбу негодует
И в дудку растенья бессмысленно дует.

И озеро в тихом вечернем огне
Лежит в глубине, неподвижно сияя,
И сосны, как свечи, стоят в вышине,
Смыкаясь рядами от края до края.

עַכְשָׁיו לְצֶמַח פָּרָא נִעֲשִׂיתִי.

וְכַשְׁמִפְקַעַת כָּבֵד לְמִשְׁחָה תִרְצָה
חוּט הַשֵּׁנִי, לְדַעַת אֵן הַגֶּעֶנוּ -
אֵז, מָה צָרִיךְ לִקְרֹא אֶלְמֹות, רַק תִּרְאֶה.
הוּ, כָּל הָאֻמוֹנוֹת לְשׂוֹא שְׁלֵנוּ!

1937

אגם יער

יָשׁוּב הִיא הַבְּזִיקָה, כְּבוֹלָה בְּשָׁנָה,
קִבְעַת גְּבִישׁ בְּסֶבֶךְ יַעַר טְמוּנָה.

שֵׁם עֵץ נֶגֶד עֵץ, שֵׁם זָאב מְנֻחַ
וְצִבָּא חֲרָקִים שׁוֹתֶה מִיץ מְצֻמָּה,
גְּבֻעוֹל מִשְׁתּוֹלֵל, פָּרָחִים נֶאֱנָחִים,
עַל כָּל הַטּוֹרְפִים הַשְּׁלִיט הוּא הַטֹּבֵעַ...
אֵלֶיךָ הַגֶּעֶתִי, קְפּוּא מֵהַשְּׁפַע
מִפְרִיד בְּיָדֵי בֵּין שִׁיחִים יְבֻשִׁים:
בְּזֵר חֲבָצֶלֶת וְחֹלֶף פְּשׁוּט,
בְּשִׁלָּל שְׂרָשְׁרוֹת גְּבֻעוֹלִים יִרְקִים
שׁוֹכְבֶת תְּמִימָה חֲתִיקָה שֶׁל לַחוּת,
מִקְלֵט לְדָגִים וּלְקִנֵּי בְרוֹזִים.
אֲבָל זֶה מוֹזֵר, שֶׁשֶּׁקֶט הָאֵגֶם!
מִדּוּעַ הַמּוֹן צִפְרִים לֹא פּוֹרֵחַ,
לְהַפְרֹר - יֵשׁוּ, חוֹלָם עַל הַיָּרֵחַ?
מֵאִיפָה גְדוֹלָה לַעֲנִי הַנֶּרְדֵּם?
וְרַק חֲרֻטוֹמֵן מִתְרַעַם מֵלֹא זַעַם,
נוֹשֵׁב לְתוֹךְ צֶמַח חֲלוּל לֹלֵא טַעַם.

הִנֵּה הָאֵגֶם בְּמִדּוּרָה הָעֶרְבִית
בְּעֵמֶק שׁוֹכֵב, וְזוֹרֵחַ בְּלִי נִיעַ,
עוֹמְדִים אֲרָנִים, כְּמוֹ נִרוֹת, בְּזִנִּית
רוֹצְפִים הַשּׁוּרוֹת, סוֹגְרִים אֶת הָרָקִיעַ.

Бездонная чаша прозрачной воды
Сияла и мыслила мыслью отдельной,
Так око больного в тоске беспредельной
При первом сиянье вечерней звезды,
Уже не сочувствуя телу больному,
Горит, устремлённое к небу ночному.
И толпы животных и диких зверей,
Просунув сквозь ёлки рогатые лица,
К источнику правды, к купели своей
Склонились воды животворной напиться.

1938

Бетховен

В тот самый день, когда твои созвучья
Преодолели сложный мир труда,
Свет пересилил свет, прошла сквозь тучу туча,
Гром двинулся на гром, в звезду вошла звезда.

И яростным охвачен вдохновеньем,
В оркестрах гроз и трепете громов,
Поднялся ты по облачным ступеням
И прикоснулся к музыке миров.

Дубравой труб и озером мелодий
Ты превозмог нестройный ураган,
И крикнул ты в лицо самой природе,
Свой львиный лик просунув сквозь орган.

И пред лицом пространства мирового
Такую мысль вложил ты в этот крик,
Что слово с воплем вырвалось из слова
И стало музыкой, венчая львиный лик.

וְכָל הַקִּבְעֵת שֶׁל מַיִם צְלוּלִים
זֹרַחַת, וּבְמַחְשַׁבְתָּהּ מְסֻגֶּרֶת;
כָּה עֵין הַחוּלָה, מִיָּגוֹן מִיִּסְרֵת,
מוֹאֶרֶת בְּאוֹר כּוֹכָבִים רְאוּשׁוֹנִים,
כָּבֵר לֹא מַזְדָּהָה עִם הַגּוֹיף הַגּוֹזֵעַ,
נוֹשָׂאת מִבְטָה אֶל הַלֵּיל הָרוֹגֵעַ.
וְאֵין סִפּוֹר חַיּוֹת בְּמַצָּעַד הַשִּׁקֵּט
נוֹשָׂאוֹת בֵּין עֲצִים פְּרֻצוֹפִים עִם קֶרְנִים,
לְעֶרֶשׁ הַחֶם, לְמִקְוֵה הָאֶמֶת
וּמִשְׁתַּחֲוֹת לַשִּׁתּוֹת כַּח מַמִּים.

1938

בֶּטְהוּבֵן

בַּיּוֹם בּוֹ תִצְלִילִים שְׁלַךְ הַשְּׁלִימוֹ פֶּרֶךְ,
אוֹר הַתִּגְבֵּר עַל אוֹר בְּלַח רֵב,
בְּתוֹךְ עֵנָן אַחֵר עֵנָן מִצָּא לוֹ דֶּרֶךְ,
רַעַם נִגָּד רַעַם נָע, כּוֹכֵב דֶּרֶךְ כּוֹכֵב.

נִתְפָּס בְּשִׁצְפָּךְ שֶׁל הַהִשְׁרָאָה הַיִּיתָ,
בְּתַזְמוּרוֹת סוּפּוֹת וְרַעֲמִים, כָּאֵל
בְּמַדְרָגוֹת שֶׁל עֲנָנִים עֲלִיתָ,
נִגְעֵת שֵׁם יֵשֶׁר בְּמַזְיִקֵּת תִּבְלִי.

בִּיעַר חֲצוּצְרוֹת וּבְאֶגֶם שֶׁל זֶמֶר
גְּבִרְתָּ עַל הַסַּעַר הַלֹּא-סָדִיר,
בְּשֹׂאג מוֹל פְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁל חֹמֶר,
דַּחֲפָתָ מַעוּגֵב אֶת פְּנִיָּהּ, פְּנֵי הַכִּפִּיר.

מוֹל הַמְּרֻחֵב הַזֶּה, מוֹל הַמְּמַלְכֵת
אֶת עַז הַמַּחְשָׁבָה הַשִּׁקְעֵת לְצוּחָהּ,
וּמַמְלָה שְׁלַךְ פְּרָצָה מְלֵה זוּעָקָת,
הַפִּכָה לְמַנְגִּינָה, הַכְתִּירָה אֶת פְּנִיָּהּ.

В рогах быка опять запела лира,
Пастушьей флейтой стала кость орла,
И понял ты живую прелесть мира
И отделил добро его от зла.

И сквозь покой пространства мирового
До самых звёзд прошёл девятый вал...
Откройся, мысль! Стань музыкою, слово,
Ударь в сердца, чтоб мир торжествовал!

1946

В этой роще березовой...

В этой роще березовой,
Вдалеке от страданий и бед,
Где колеблется розовый
Немигающий утренний свет,
Где прозрачной лавиною
Льются листья с высоких ветвей, —
Спой мне, иволга, песню пустынную,
Песню жизни моей.

Пролетев над поляною
И людей увидав с высоты,
Избрала деревянную
Неприметную дудочку ты,
Чтобы в свежести утренней,
Посетив человечье жилье,
Целомудренно бедной заутреней
Встретить утро мое.

Но ведь в жизни солдаты мы,
И уже на пределах ума
Содрогаются атомы,

ובְּקֶרְנֵי הַשּׁוֹר שׁוֹב לִירָה מְנַגֶּנֶת,
עֶצֶם הַנֶּשֶׁר הִיא חֲלִיל שֶׁל פֶּאֶן,
תִּפְאֶרֶת הָעוֹלָם הִיא שׁוֹב מוֹבֶנֶת -
הַפְּרִדָּה בֵּין הַטּוֹב לָרַע שֶׁכָּאן.

בְּשִׁקֵּט עוֹלָמִי, בְּרַעְמַת שַׁחל
נְחָשׁוּל תְּשִׁיעִי עֶבֶר עֵנֶק וְרָם...
הוּ, הַפְּתַח, שְׂרָעָף! מְלָה, הַפְּכִי לְלַחַן,
הִכִּי בִלְבָבוֹת לְמַעַן הָעוֹלָם!

1946

בְּחֶרֶשֶׁת עֵצֵי הַלְבָּנָה הַזֹּאת...

בְּחֶרֶשֶׁת עֵצֵי הַלְבָּנָה הַזֹּאת,
כֹּה רַחוּק מִיָּגוֹן וְצָרוֹת,
כֹּה בְּבִקְרֵי זֶרֶם בְּכָל עֶזֶז
כִּמְעַט בְּלִי לְנִצָּנֶץ אִוֶּר וְרֹד,
כֹּה עֲלִים בְּמַפְלַת שְׁקוּפָה
מַעֲנִפִים גְּבוּהִים נוֹשְׁרִים לְגִיא,
שִׁיר לִי, זֶהְבֹּן, שִׁירַת חַל יִפָּה,
שִׁיר לִי שִׁיר שֶׁל חַיִּי.

בְּמַעוּפָה מֵעַל לִיעֵר עֵתָה,
בְּרֵאוֹתָךְ אֲנָשִׁים מִמְרוֹמִים,
בְּחֶרֶת בְּחִלְלִית עֵץ פְּשׁוּטָה
מִבֵּין כָּלִי נְגִינָה שׁוֹנִים,
כְּדִי שֶׁבְּרַעְנֵנוֹת בְּקֶרֶה,
בְּבִקְוֹר בְּבִית שֶׁל אָדָם רְגִיל,
בְּתַפִּילַת שְׁחִרִית דְּלָה טְהוֹרָה
אֶת בְּקֶרֶי לְהִתְחִיל.

אֲבָל בְּחַיִּים אֲנוּ - חֵיל, צָבָא.
כֶּבֶד מִחוּץ לְשִׁכְלִי, מַעֲבָר לְגִבּוּל
רוֹעֲדִים הָאֲטוֹמִים מִגִּדְלֵי אֵיבָה,

Белым вихрем взметая дома.
Как безумные мельницы,
Машут войны крылами вокруг.
Где ж ты, иволга, леса отшельница?
Что ты смолкла, мой друг?

Окруженная взрывами,
Над рекой, где чернеет камыш,
Ты летишь над обрывами,
Над руинами смерти летишь.
Молчаливая странница,
Ты меня провожаешь на бой,
И смертельное облако тянется
Над твоей головой.

За великими реками
Встанет солнце, и в утренней мгле
С опаленными веками
Припаду я, убитый, к земле.
Крикнув бешеным вороном,
Весь дрожа, замолчит пулемет.
И тогда в моем сердце разорванном
Голос твой запоеет.

И над рощей березовой,
Над березовой рощей моей,
Где лавиною розовой
Льются листья с высоких ветвей,
Где под каплей божественной
Холодеет кусочек цветка, —
Встанет утро победы торжественной
На века.

1946 г.

נגררים בתים במבול.
וכמו טחנות רוח, בטרופ מר
נופפות כנפי מלחמה נוראית.
איפה אתה, זהבן, נזיר היער?
מה נדמת, ידיד?

ובין פצוצים ששורפים את הנוף,
מעל לנהר בשחור קני סוף,
אתה עף מעל מדרוני החוף,
נאלץ מעל למות לעוף.
אתה מלווה אותי ישר לקרב
הנודד השקט; מתפזר לרוחה
ענן קטלני ברקיע וצף
גם מעל לראשך.

יום יבוא ועל חוף הנהר הגדול
עוד בבקר, בתוך ערפל,
יחרכו עפעפי ובשקט אפל,
נהרג, על הארץ בצל.
ומקלע יצעק כמו עורב משגע,
ויידם עם הקרב האדיר.
ואזי כבר לבי הנקרע ירגע,
וקולך בו ישיר.

ובחרשת עצי הלבנה הזאת,
חרשת עצי הלבנה השרופה,
בה בבקר זורם אור בהיר נרד,
העלים יינשרו במפלת שקופה,
ואז מתחת לטפה אלהית
חתיכת פרח מקורה תוקם, -
שירת נצחון תעלה חגיגית
לעולם.

1946

Ещё заря не встала над селом...

Ещё заря не встала над селом,
Ещё лежат в саду десятки теней,
Ещё блистает лунным серебром
Замерзший мир деревьев и растений.

Какая ранняя и звонкая зима!
Еще вчера был день прозрачно-синий,
Но за ночь ветер вдруг сошел с ума,
И выпал снег, и лег на листья иней.

И я смотрю, задумавшись, в окно.
Над крышами соседнего квартала,
Прозрачным пламенем своим окружено,
Восходит солнце медленно и вяло.

Седых берез волшебные ряды
Метут снега безжизненной куделью.
В кристалл холодный убраны сады,
Внезапно занесенные метелью.

Мой старый пес стоит, насторожась,
А снег уже блистает перламутром,
И все яснее чувствуется связь
Души моей с холодным этим утром.

Так на заре просторных зимних дней
Под сенью замерзающих растений
Нам предстают свободней и полней
Живые силы наших вдохновений.

1946

Слепой

השחר עוד לא קם מעל הכפר...

השחר עוד לא קם מעל הכפר,
צללים רבים שוחבים בגן עדן,
ועוד זוהר, בלבנה מואר,
עולם קפוא של הצמחים ומים.

החרף בא מקדם ולא רגע.
אתמול היה עוד יום כחל ו שקט,
אבל בליל הרוח השתגעה,
הכל משלג, בכפור עלי שלכת.

אני צופה מעבר לזכוכית:
מעל גגות הרבע הרוזנת,
מקפת אש שקוף שלה, באטיות
עולה השמש, בעצלות זורחת.

שורות קסומות של עץ-ליבנה אפר
מטאטאים את השלגים בפרך.
גנים תחובים לתוף הגביש של קור,
לפתע נסחפים בים של שלג.

הכלב הזקן זהיר שם בחצר,
זורח שלג כמו אבני היקר,
יש קשר שהולך ומתבהר
בין נשמת קעת לקור הבקר.

בשחר של החרף המקדם,
בצל צמחים קפואים בסביבתנו,
רואים אנו חפשי ובמלאם
את הכוחות שלהשראותנו.

1946

העור

С опрокинутым в небо лицом,
С головой непокрытой,
Он торчит у ворот,
Этот проклятый Богом старик.
Целый день он поёт,
И напев его грустно-сердитый,
Ударяя в сердца,
Поражает прохожих на миг.

А вокруг старика
Молодые шумят поколения.
Расцветая в садах,
Сумасшедшая стонет сирень.
В белом гроте черемух
По серебряным листьям растений
Поднимается к небу
Ослепительный день...

Что ж ты плачешь, слепец?
Что томишься напрасно весною?
От надежды былой
Уж давно не осталось следа.
Чёрной бездны твоей
Не укроешь весенней листвою,
Полумёртвых очей
Не откроешь, увы, никогда.

Да и вся твоя жизнь —
Как большая привычная рана.
Не любимец ты солнцу,
И природе не родственник ты.
Научился ты жить
В глубине векового тумана,
Научился смотреть
В вековое лицо темноты...

את פניו הוא למעלה מפנה.
חשוף ראש עד הערב
הוא בשער בולט -
הזקן מקלל אלהים.
שם הוא שר כל היום,
נגונו מרוב כעס ועצב
במכת לבבות
לדקה עוברי ארח מדהים.

מסביב לזקן
הדורות הבאים עושים רעש.
מלבלב בגנים
הלילה, בטרוף מתיסר.
בנקרה ענביה לבנה
בעלים מכספים, בלי כל רחש
לשמים כחלים
עולה יום מסנוור...

מאחר כבר לבכות, הסומא,
לאביב שלך מתגעגע,
מתקוות העבר
גם הזכר כלו נעלם.
את תהומך השחורה
בפרחים לכסות אין ידע,
חצי מתו עיניך מכבר,
והן לא יפקחו לעולם.

לחייך אתה,
כמו לפצע גדול, התרגלת -
לחמה לא חביב
ולטבע לא קרוב משפחה.
ובתוך ערפל אינסופי
כבר לחיות השתדלת
ולמדת לצפות
אל הנצח של החשכה..

И боюсь я подумать,
Что где-то у края природы
Я такой же слепец
С опрокинутым в небо лицом.
Лишь во мраке души
Наблюдаю я внешние воды,
Собеседую с ними
Только в горестном сердце моём.

О, с каким я трудом
Наблюдаю земные предметы,
Весь в тумане привычек,
Невнимательный, суетный, злой!
Эти песни мои —
Сколько раз они в мире пропеты!
Где найти мне слова
Для возвышенной песни живой?

И куда ты влечёшь меня,
Тёмная грозная муза,
По великим дорогам
Необъятной отчизны моей?
Никогда, никогда
Не искал я с тобою союза,
Никогда не хотел
Подчиняться я власти твоей, —

Ты сама меня выбрала,
И сама ты мне душу пронзила,
Ты сама указала мне
На великое чудо земли...
Пой же, старый слепец!
Ночь подходит. Ночные светила,
Повторяя тебя,
Равнодушно сияют вдали.

וְאֲנִי מִפְּחַד רַק לְחַשֵּׁב
שְׂאִי-שָׁם בְּקֶצֶה שֶׁל הַטֶּבַע
גַּם אֲנִי הוּא עוֹר בְּאוֹתָהּ הַמִּדָּה,
עִם פָּנִים שְׁלִמְעָלָה מִפְּנוֹת.
גַּם בְּחֹשֶׁךְ נִפְשִׁי
בְּאֲבִיב הָאוֹרוֹת יֵשׁ בְּשֹׁפֶעַ,
רַק בְּצֶעַר לִבִּי
הֵן עֵדִין אֶתִּי מִדְּבָרוֹת.

כַּמָּה לִי מִסִּבָּר
חִפְצִים אֲרֻצִּים לִפְעֻנָּה!
מְעַרְפֵּל הָרִגְלִים,
לֹא קָשׁוּב, מִתְּפָרַע לִשְׂוֹא!
כָּל שִׁירֵי שְׂבָהֶם מִתְאַנָּה!
אִיךָ אֶמְצָא לִי מַלִּים
לְשִׁירֵי שְׂיֵהִיָּה חַי נִשְׁגָּב?

וּלְאֵן אֶת לֹקַחַת אוֹתִי,
מִחֲמִירָה וּמִלֹּאֶת אֶפֶל מוֹזָה,
בְּדַרְכֵי הַמוֹלָדֶת,
לְאִיזָה קֶצֶה אוֹ פִּנָּה?
אֶת בְּרִיתָךְ מַעוֹלָם
לֹא חִפְשֵׁתִי – הִכָּאב וְהִיזַע -
וְאֲנִי לֹא רוֹצָה
לְכוֹחֶךָ הִרַע לְהִכְנַע, -

אֶת בְּחִירָתְ בִּי מֵאֵז בְּעֶצְמָךְ
וּפְלִחָתְ אֶת נִפְשִׁי וְקִרְבִּים,
וְהִצְבַּעְתָּ בְּרוּר בְּעֶצְמָךְ
עַל הַנֶּסֶךְ שֶׁל אֲרֻצִּי, עַל פְּלָאִים...
הִבֵּה שֶׁר, הָעוֹר!
בָּא הַלִּיל, וְגִרְמֵי הַשָּׁמַיִם
אֲחֲרֶיךָ חוֹזְרִים,
זוֹהָרִים מִרְחוֹק אֲדִישִׁים.

Уступи мне, скворец, уголок

Уступи мне, скворец, уголок,
Посели меня в старом скворешнике.
Отдаю тебе душу в залог
За твои голубые подснежники.

И свистит и бормочет весна.
По колено затоплены тополи.
Пробуждаются клены от сна,
Чтоб, как бабочки, листья захлопали.

И такой на полях кавардак,
И такая ручьев окоlesiца,
Что попробуй, покинув чердак,
Слома голову в рощу не броситься!

Начинай серенаду, скворец!
Сквозь литавры и бубны истории
Ты — наш первый весенний певец
Из березовой консерватории.

Открывай представление, свистун!
Запрокинься головкою розовой,
Разрывая сияние струн
В самом горле у рощи березовой.

Я и сам бы стараться горазд,
Да шепнула мне бабочка-странница:
«Кто бывает весною горласт,
Тот без голоса к лету останется».

תן, זרזיר, לי פנה

תן, זרזיר, לי פנה, שים אותי
בתוך בית-צפרים עגל.
ואתן לך את נשמת
עבור פרח שלגית כחל.

האביב ממלמל, מזמר.
מוצפים גזעי צפצפות.
משנתו ארז דק מתעורר,
ועליו מתחילים לרטט.

בשדות בלגן מבלבל,
מהומת נחלים גדושה,
אי-אפשר לא לרוץ מבהל
מעלית הגג אל חרשה!

אז החל בשירה, הזרזיר,
מלח בנגון מטרף!
באביב, הראשון שיר תשיר,
על במת בעלי-כנף.

פתח את ההצגה, השורק!
את ראשך לאחור הפנה,
שבר את קול המיתר הבוזק
בגרון חרשת עץ-לבנה.

גם עלי לגלות חריצות,
אך לחש לי פרפר אתמול:
"מי ששר באביב בפרעות,
ישאר בקיץ בלי קול."

А весна хороша, хороша!
Охватило всю душу сиренями.
Поднимай же скворешню, душа,
Над твоими садами весенними.

Поселись на высоком шесте,
Полыхая по небу восторгами,
Прилепись паутинкой к звезде
Вместе с птичьими скороговорками.

Повернись к мирозданию лицом,
Голубые подснежники чествуя,
С потерявшим сознание скворцом
По весенним полям путешествуя.

1946 г.

אָבֿל הָאַוִּירָה כֹּה חֲמָה!
וְנִפְשִׁי מִכֶּסֶה לִילָךְ.
אֶז הָרִימִי לִי, הַנִּשְׁמָה,
אֶת בֵּית הַצִּפְרִים שְׁלֶךְ.

וּשְׁבִי עַל הָעֵמּוּד הַגָּמִישׁ,
בְּעָרִי בְּשָׁמִי שֶׁגִּעוֹן,
הַדְּבָקִי כְּקוֹרֵי עֶכְבִּישׁ
לְכוֹכֵב בְּפֶתוֹל לְשׁוֹן.

בּוֹאִי פָנִי לִיקוּם הַחֲבִיב,
לְפָרְחֵי הַשְּׁלֵגִית הַכְּחוּלִים,
בְּטִיּוֹל בְּשִׁדּוֹת הָאֲבִיב
עִם זֶרְזִיר שְׁאֵבֵד חוֹשִׁים.

1946

(תרגום חופשי)

Я не ищу гармонии в природе

Я не ищу гармонии в природе.
Разумной соразмерности начал
Ни в недрах скал, ни в ясном небосводе
Я до сих пор, увы, не различал.

Как своенравен мир ее дремучий!
В ожесточенном пении ветров
Не слышит сердце правильных созвучий,
Душа не чует стройных голосов.

Но в тихий час осеннего заката,
Когда умолкнет ветер вдалеке.
Когда, сияньем немощным объята,
Слепая ночь опустится к реке,

איני רואה הרמוניה בטבע

איני רואה הרמוניה בטבע,
ואת תאום יסודותיו אני
לא בשמים, לא בחיק הסלע
עוד לא ראיתי, לדאבוני .

הסֶבֶךְ שֶׁל עוֹלָמוֹ קִפְרִיזִי וְפוֹרֵעַ!
שֵׁם הָרוּחוֹת שְׁרוֹת שִׁירִים עֲזִים,
שֵׁם שׁוֹם תְּצַלִּיל הַלֵּב אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ
וְלֹא מִרְגִּישׁ קוֹלוֹת מִתְאַמִּים.

אָבֿל בִּסְתִּיו בְּשַׁעַת שְׁקִיעָה שׁוֹקֶטֶת,
כָּל הָרוּחוֹת רְחוֹק נִעְצָרוֹת,
הַלִּיל בְּזוֹהַר אֵין אוֹנִים, בְּרֶטֶט
חֶסֶר רְאִיָּה יוֹרֵד לְנִהְרוֹת,

Когда, устав от буйного движенья,
От бесполезно тяжкого труда,
В тревожном полусне изнеможенья
Затихнет потемневшая вода,

Когда огромный мир противоречий
Насытится бесплодною игрой, —
Как бы прообраз боли человеческой
Из бездны вод встает передо мной.

И в этот час печальная природа
Лежит вокруг, вздыхая тяжело,
И не мила ей дикая свобода,
Где от добра неотделимо зло.

И снится ей блестящий вал турбины,
И мерный звук разумного труда,
И пенье труб, и зарево плотины,
И налитые током провода.

Так, засыпая на своей кровати,
Безумная, но любящая мать
Таит в себе высокий мир дитяти,
Чтоб вместе с сыном солнце увидеть.

1947 г.

Жена

Откинув со лба шевелюру,
Он хмуро сидит у окна.
В зеленую рюмку микстуру
Ему наливает жена.

Как робко, как пристально-нежно

וְהִתְעִיפוּ מִהִתְנוּעָה שֶׁל פָּרָא,
מַעְבֹּדָה קָשָׁה בְּלִי הַשָּׂגִים,
וּבְחֻצֵי שָׁנָה, תְּשׁוּשִׁים, לִפְלֹא
כָּבֵד יִרְגְּעוּ הַמַּיִם הַפְּהִים,

אֶז הָעוֹלָם - נוֹגֵד, רַחֵב יְדִים,
שׁוֹבֵעַ מִמִּשְׁחָק יוֹמֵי עֶקֶר -
כְּמוֹ דָמוֹת כָּאֵב שֶׁל בְּנֵי-אָנוּשׁ, הַמַּיִם
מִתְהוֹם הַסֶּתֶר יִרְאוּ לִי כָּבֵד.

הַטֶּבַע הָעֻצּוֹב בְּשַׁעַת הָעֶרֶב
שׁוֹכֵב סְבִיבִי, וְנֶאֱנָח נוֹרָא:
הַחֶפֶז כָּלֵל אֵינוֹ יָקָר לוֹ טָרָם
הַטוֹב אֵינוֹ נִפְרָד בּוֹ מִן הָרַע.

וְהוּא חוֹלֵם עַל עוֹז גְּלִילִי טוֹרְבִינּוֹת,
עַל קוֹל מְדוּד שֶׁל שֶׁקֶל וְעֵמֶל,
עַל זֹהַר סֶכֶר וְעַל שִׁיר אֲנִטְנוֹת,
וְעַל חוּטִים שֶׁהִתְמַלְאוּ חֲשָׁמַל.

כִּה אִמָּא, בְּעֶרְהָ פְּשׁוּטָה אֶלְמָת,
אֶה אֶת וְלָדָה אוֹהֶבֶת, מִטְמִינָה
בְּתוֹךְ עֲצָמָה אֶת עוֹלָמוֹ שֶׁל יֶלֶד,
וְאֶת הַשֶּׁמֶשׁ הִיא תִּרְאֶה עִם בְּנָה.

1947

רעייה

גוֹלֵשׁ בְּתִסְרִיקַת חוֹרְגָת
הַגָּבֵר קוֹדֵר בְּחִדְרוֹ,
וְאֶת הַתְּרוּפָה שֶׁם מוֹזְגָת
אֶשְׁתּוֹ לְכוֹסֵי עֲבוּרוֹ.

מִבֶּט בִּישָׁנִי, וְעֵינֶיהָ

Болезненный светится взгляд,
Как эти кудряшки потешно
На тощей головке висят!

С утра он все пишет да пишет,
В неведомый труд погружен.
Она еле ходит, чуть дышит,
Лишь только бы здоровствовал он.

А скрипнет под ней половица,
Он брови взметнет, — и тотчас
Готова она провалиться
От взгляда пронзительных глаз.

Так кто же ты, гений вселенной?
Подумай: ни Гете, ни Дант
Не знали любви столь смиренной,
Столь трепетной веры в талант.

О чем ты скребешь на бумаге?
Зачем ты так вечно сердит?
Что ищешь, копаясь во мраке
Своих неудач и обид?

Но коль ты хлопочешь на деле
О благе, о счастье людей,
Как мог ты не видеть доселе
Сокровища жизни своей?

1948 г.

Воспоминание

Наступили месяцы дремоты...
То ли жизнь, действительно, прошла,

בְּכָאב נוקבות בנעֶשֶׂה,
וְכֵה מַצְחִיקִים תִּלְתְּלִיהַ,
תְּלִיִּים עַל ראֶשֶׁה הֶרְזָה!

כותב מִשְׁעֵת בְּקֶר מְקַדֶּמֶת,
כִּלּוֹ הוּא בְּפֶרֶךְ נָכְרִי.
הוֹלֶכֶת אֶשְׁתּוֹ, לֹא נוֹשְׁמֶת,
לְמַעַן יִהְיֶה הוּא בְּרִיא.

וְאִם יִחְרַק אֵיזָה קֶרֶשׁ,
מָרִים הוּא חִישׁ אֶת גְּבוּתִיו,
וְהִיא מוֹכֶנֶה לִפְל חֶרֶשׁ
מֵאֵשׁ הַמִּבֵּט שֶׁל עֵינָיו.

גֵּאוֹן, מִי אַתָּה, וּמִדּוּעַ
לֹא גֵתָה, לֹא דִנְטָה אִמָּנָם
לֹא חֲשׂוֹ כְבוֹד כֹּה צְנוּעָה,
אִמּוֹן כָּזֶה בְּכִשְׁרוֹנָם?

עַל מָה מְקַשֶּׁקֶשׁ אַתָּה, גִּבֹּר?
מִדּוּעַ אַתָּה כֹּה כּוֹעֵס?
עֲלִבּוֹן, כְּשִׁלּוֹן... חֲמוֹר סֶבֶר,
מָה סֵתָם בְּחִשְׁכָם מִחֶפֶשׁ?

אֶךְ אִם בְּשִׁירִים שָׁמַתְ עֵין
עַל אֶשֶׁר, עַל טוֹב בְּשִׁבִּיל כָּל,
אֲזַי אֵיךְ לֹא רִאִיתְ עֲדִין
אֶת אוֹר חַיִּיךָ הַגָּדוֹל?

1948

זְכֵרוֹן

חוֹדָשִׁים מְלֵאֵי תְנוּמָה הִגִּיעוּ...
אוֹ שְׁהַחִים עָבְרוּ אֵכָן,

То ль она, закончив все работы,
Поздней гостьей села у стола.

Хочет пить — не нравятся ей вина,
Хочет есть — кусок не лезет в рот.
Слушает, как шепчется рябина,
Как щегол за окнами поет.

Он поет о той стране далекой,
Где едва заметен сквозь пургу
Бугорок могилы одинокой
В белом кристаллическом снегу.

Там в ответ не шепчется береза,
Корневищем вправленная в лёд.
Там над нею в обруче мороза
Месяц окровавленный плывёт.

1952 г.

Портрет

Любите живопись, поэты!
Лишь ей, единственной, дано
Души изменчивой приметы
Переносить на полотно.

Ты помнишь, как из тьмы былого,
Едва закутана в атлас,
С портрета Рокотова снова
Смотрела Струйская на нас?

Ее глаза — как два тумана,
Полуулыбка, полуплач,
Ее глаза — как два обмана,

או בתום היום יושבים בלי ניע,
מתארחים בערב לשלחן.

כשרוצים לשתות – נסתם הנושט,
לאכל – הפה סגור קשות.
מקשיבים לסעפה לוחשת,
לחוחית מחוץ לחלונות.

שירה היא על ערבה נדחת,
בה נסתרת בסופת שלגים
גבשושית הקבר שם מתחת
לגבישים קרים ולבנים.

שם, אם שרש ששקע בקרח,
עץ-לבנה לכן קטן נדם ,
מעליו בכפור צף ה'ירח,
אפלולי, עמום, עקב מדם.

1952

דיוקן (אל המשוררים)

לאמנות של הציור
רקשו אהבתכם, יודעת
היא את הנפש השופעת
לבד להעביר ברור.

אתה זוכר איך מאטון
של השמלה שכמו איננה,
פרי רוקוטוב, מעברנו
הביט עלינו הדיוקן? *

חצי חיוה, חצי יגון -
לארפלים דומות עיניה,
לשני שקרים הונאותיה

Покрытых мглою неудач.

Соединенье двух загадок,
Полувосторг, полуиспуг,
Безумной нежности припадок,
Предвосхищенье смертных мук.

Когда потемки наступают
И приближается гроза,
Со дна души моей мерцают
Её прекрасные глаза.

1953 г.

Прощание с друзьями

В широких шляпах, длинных пиджаках,
С тетрадами своих стихотворений,
Давным-давно рассыпались вы в прах,
Как ветки облетевшие сирени.

Вы в той стране, где нет готовых форм,
Где всё разъято, смешано, разбито,
Где вместо неба — лишь могильный холм
И неподвижна лунная орбита.

Там на ином, невнятном языке
Поёт синклит беззвучных насекомых,
Там с маленьким фонариком в руке
Жук-человек приветствует знакомых.

Спокойно ль вам, товарищи мои?
Легко ли вам? И всё ли вы забыли?

בְּעֶלְטָה שֶׁל כְּשָׁלוֹן.

שְׁלוֹב תַּעְלוּמוֹת, וְאַף
בְּחֹצִי – תַּעֲנוּג וּפְחַד,
וְצִפְיָה אוֹלִי לְמוֹת,
רוֹף בְּהִתְקַף הַמִּטְרָף.

כְּשִׁפְנֵי הַסַּעַר מִתְקַרְבוֹת,
עֵינֶיהָ הַיְּפוֹת מְחֹשֶׁף,
כְּמוֹ אוֹר כּוֹכְבִי תֵּבֵל מְאֻבָּר,
מַעֲמֶק נִשְׁמָתִי עוֹלוֹת.

1953

(* מדובר בדיוקן של א.סטרויסקיה (1840-1754)
– פרי מכחול של הצייר פ.רוקוטוב

פְּרֻדָּה מִיְדִידִים

בְּכִבֵּעַ קֶשׁ וּבִזְ'קֻט עֵנֶק,
עִם אֶסֶף הַשִּׁירִים בְּתוֹךְ מַחְבֶּרֶת,
מִזְמָן כָּבֵד הַתְּפוֹרָרְתָם לְאַבָּק, -
פְּרָחִי לִילָךְ לֹלֵא עָלֶי כּוֹתֶרֶת.

אַתֶּם בְּאַרְץ שְׁבֵהה אֵין צוֹרוֹת,
הַכֹּל בָּהּ מְפֻזָּר, שְׁבוּר, פְּגִיעַ,
בְּמִקְוֶם הַשְּׁמֶשׁ - רַק תֵּלִי קִבְרוֹת
וְהִירַח בְּמַסְלּוֹל בְּלִי נִיעַ,

שֶׁר בְּשִׁפָּה אַחֶרֶת וְזָרָה
בְּלִי קוֹל סִינְקִלִיט שֶׁל חֲרָקִים בְּפִרְרָה,
וְעִם פָּנִס קֶטֶן בִּיד קָרָה
אִישׁ-חַפּוּשִׁית פּוֹגֵשׁ אֶתְכֶם בַּדֶּרֶךְ.

אַתֶּם כָּבֵד רְגוּעִים שָׁם, יְדִידִים?
וְקֵל לָכֶם? הַכֹּל נִשְׁמַט מִזְכָּר?

Теперь вам братья — корни, муравьи,
Травинки, вздохи, столбики из пыли.

Теперь вам сестры — цветики гвоздик,
Соски сирени, щепочки, цыплята...
И уж не в силах вспомнить ваш язык
Там наверху оставленного брата.

Ему ещё не место в тех краях,
Где вы исчезли, лёгкие, как тени,
В широких шляпах, длинных пиджаках,
С тетрадами своих стихотворений.

1952 г.

Облетают последние маки

Облетают последние маки,
Журавли улетают, трубя,
И природа в болезненном мраке
Не похожа сама на себя.

По пустынной и голой алее
Шелестя облетевшей листвой,
Отчего ты, себя не жалея,
С непокрытой бредешь головой?

Жизнь растений теперь затаилась
В этих странных обрубках ветвей,
Ну, а что же с тобой приключилось,
Что с душой приключилось твоей?

Как посмел ты красавицу эту,
Драгоценную душу твою,
Отпустить, чтоб скиталась по свету,

עֲקֹשׂוּ אֶתֶם אֲחִים לְשָׂרָשִׁים,
עֲשִׂבֵי הַדָּשָׁא, אֲנָחוֹת וְאַפֵּר.

פְּרָחֵי הַיָּרֵד- אֲחִיּוֹת לָכֶם,
פְּטָמוֹת לִילָה, צִפְרָן וְכֵן הִלְאָה...
לֹא מִסְגֵּל לְזָכֹר כָּבֵר אֶת שְׁפָתְכֶם
אֲנִי, הָאֵחַ שֶׁעוֹד נִשְׁאַר לְמַעַלָּה.

מְקוֹם עֵדִין אֵין לוֹ בְּאַבְקָה,
בּוֹ נַעֲלַמְתֶּם, כְּמוֹ צִלְלִית עוֹבְרָת,
בְּכִבֵּעַ קֵשׁ וּבִדְלִקָּט עֵנֶק,
עִם אֶסְף הַשִּׁירִים בְּתוֹךְ מַחְבְּרָת.

1952

נושרים עלי הפרגים האחרונים

כָּבֵר נוֹשְׂרִים כָּל עָלֵי הַכּוֹתֶרֶת
מִפָּרְגִים, עֲגוּרִים נַעֲלָמִים,
וְהַטְּבַע הֵנָּח בְּתַרְדֵּמָת
לֹא דוֹמָה לְעֶצְמוֹ לְפָעֲמִים.

מֶה דָּחַף אוֹתָךְ הֵנָּה לְלָקֶת
לְשִׁדְרָה נְטוּשָׁה, וְאַלֵּם,
חֲשׂוֹף רֹאשׁ לְרִשְׁרֵשׁ בְּשִׁלָּקֶת,
וְעָלֶיךָ שׁוֹב לֹא מִרְחָם?

כָּבֵר טְמוּנִים כָּל חַיֵּי הַצּוֹמֵחַ
בְּשִׁבְכַת עֲנָפִים עֶקְרָה.
מֶה קָרָה לָךְ, לְמָה גּוֹנֵחַ,
וְלִנְפֹשׁ שְׁלָךְ מֶה קָרָה?

אֵיךְ הִעֲזַתְּ, הַגֵּד, אֶת הַיָּפִי,
אֶת הַנֶּפֶשׁ הַפֹּה יְקָרָה
לְגִרְשׁ לְשׁוֹטֵט לָהּ בְּבִכְיָ

Чтоб погибла в далеком краю?

Пусть непрочны домашние стены,
Пусть дорога уводит во тьму,-
Нет на свете печальней измены,
Чем измена себе самому.

1952

Дождь

В тумане облачных развалин
Встречая утренний рассвет,
Он был почти нематериален
И в формы жизни не одет.

Зародыш, выкормленный тучей,
Он волновался, он кипел,
И вдруг, веселый и могучий,
Ударил в струны и запел.

И засияла вся дубрава
Молниеносным блеском слез,
И листья каждого сустава
Зашевелились у берез.

Натянут тысячами нитей
Меж хмурым небом и землей,
Ворвался он в поток событий,
Повиснув книзу головой.

Он падал издали, с наклоном
В седые скопища дубрав.
И вся земля могучим лоном

ובאָרץ למוות רחוקה?

אם הדרך לחשך עוברת,
אם שבירים כל קירות בביתך,
בעולם אין בגידה מצערת,
מאשר בגידה בעצמך.

1952

גשם

בסבך של עננים ונהו,
בפגישתו עם שחר יום,
כמעט לא מהותי היה הוא
ללא צורות חיים, ערם.

עבר שעננה הזינה,
נרגש, רותח - המטר
פתאום, עליז, אדיר בא הנה,
הקה במיתרים ושר.

ויער אלונים זורח
ובדמעות ברק הומה,
עלים של כל מפרק זנים
מפרפרים על עץ לבנה.

מתוח בחוטים של מים
הוא מעבים לארץ רץ,
עם ראש למטה משמים
לזרם החיים פרוץ,

באלכסון נפל במרץ
על העצים בהקבדה,
ובחיקה העז הארץ

1953 г.

1953

О красоте человеческих лиц

Есть лица, подобные пышным порталам,
Где всюду великое чудится в малом.
Есть лица — подобия жалких лачуг,
Где варится печень и мокнет сычуг.
Иные холодные, мертвые лица
Закрыты решетками, словно темница.
Другие — как башни, в которых давно
Никто не живет и не смотрит в окно.
Но малую хижинку знал я когда-то,
Была неказиста она, небогата,
Зато из окошка ее на меня
Струилось дыхание весеннего дня.
Поистине мир и велик и чудесен!
Есть лица — подобья ликующих песен.
Из этих, как солнце, сияющих нот
Составлена песня небесных высот.

1955г.

Некрасивая девочка

Среди других играющих детей
Она напоминает лягушонка.
Заправлена в трусы худая рубашонка,
Колечки рыжеватые кудрей
Рассыпаны, рот длинен, зубки кривы,
Черты лица остры и некрасивы.
Двум мальчуганам, сверстникам её,

על היופי של פרצופים אנושיים

יִשְׁנָם פְּרָצוּפִים כְּמוֹ פּוֹרְטָל רָךְ וְרָם,
כְּאֵלּוּ יֵשׁ הוֹד בְּכָל תּוֹ קֶטֶן שָׁם.
וְיֵשׁ פְּרָצוּפִים כְּמוֹ בֵּיתֵן בְּלִי קוֹרְטוֹב,
כְּבֵד מְבַשְׁלִים שָׁם, הַכֹּל שָׁם רָטֹב.
פָּנִים יֵשׁ מִתּוֹת, מְפַזְרוֹת קוֹר עֲמוֹק,
סְגוּרוֹת בְּסוֹרֵג, כְּמוֹ בְּכָל צִינוֹק.
יֵשׁ כְּמוֹ מְגַדְלִים שְׂבֵהֵם אִישׁ לֹא חִי,
אִינוֹ מְסַתְּכָל מַחֲלוֹן עַל הַגֵּיא.
אֶךְ פַּעַם הִכְרַתִּי... הִיתָה זֹאת בְּקִתָּה,
שְׁלֹא עָשִׂירָה, לֹא יָפָה נְרָאָתָה,
אֶךְ מַחֲלוֹנָה עָלֵי הַנְּשִׁימָה
שֶׁל יוֹם אֲבִיבִי, מְלֹאֵת נְעֵם זְרָמָה.
אָכֵן, הָעוֹלָם הוּא עֵנֶק וּמִדְּהִים!
יִשְׁנָם פְּרָצוּפִים - כְּמוֹ שִׁירִים צוֹהֲלִים.
מֵאלֶה תִּנִּי הַפָּנִים, מֵאוֹרָם
הַשִּׁיר שֶׁל גְּבֵהֵי הַשָּׁמַיִם חִבֵּר.

1955

ילדה לא יפה

בֵּין הַיְלָדִים אֲשֶׁר מְשַׁחֲקִים
דוֹמָה יְלִדְנָת זוֹ קֶצֶת לְצִפְרָדֵּעַ.
הִיא לְבוּשָׁה פְּשׁוּטָה, רֹאשָׁה מְתַנַּעֵנֶעַ
וְתִלְתָּלִים אֲדָמְדָמִים פְּזוּרִים.
הִפָּה אֶרֶךְ, שְׁנִיָּה עֲקָמוּת,
חֲדִים תִּנִּי פְנִיָּה שְׂאִינָן יְפוֹת.
הוֹפִיעוּ שְׁנֵי בָנִים, כְּבִנֵּי גִילָה.

Отцы купили по велосипеду.
 Сегодня мальчики, не торопясь к обеду,
 Гоняют по двору, забывши про неё,
 Она ж за ними бегают по следу.
 Чужая радость так же, как своя,
 Томит её и вон из сердца рвётся,
 И девочка ликует и смеётся,
 Охваченная счастьем бытия.
 Ни тени зависти, ни умысла худого
 Ещё не знает это существо.
 Ей всё на свете так безмерно ново,
 Так живо всё, что для иных мертво!
 И не хочу я думать, наблюдая,
 Что будет день, когда она, рыдая,
 Увидит с ужасом, что посреди подруг
 Она всего лишь бедная дурнушка!
 Мне верить хочется, что сердце не игрушка,
 Сломать его едва ли можно вдруг!
 Мне верить хочется, что чистый этот пламень,
 Который в глубине её горит,
 Всю боль свою один переболит
 И перетопит самый тяжкий камень!
 И пусть черты её нехороши
 И нечем ей прельстить воображенье, -
 Младенческая грация души
 Уже сквозит в любом её движении.
 А если это так, то что есть красота
 И почему её обожествляют люди?
 Сосуд она, в котором пустота,
 Или огонь, мерцающий в сосуде?

1955

Мой зонтик рвётся, точно птица

אבותיהם קנו זוג אופנים.
 הם לא חשים לארוחה בינתיים,
 מסתובבים ולא שמים לב לה,
 היא רצה אחריהם כגדיא.
 וגם בשמחתם היא רוויה,
 היא כה נסערת, כה חסר לה שקט,
 אף הילדה שמחה והיא צוחקת,
 היא מאשרת מהנהיה.
 שום צל קל של קנאה, לא כונה רעה
 לא באו ליצור הזה עדיין.
 כל העולם הזה חדש הוא בשבילה,
 הכל שאחרים חושבים לאין.
 ולא רוצה אני כרגע לדמין
 שיום יבוא, שבו היא, מתיפחת,
 תראה שבין חברותיה כמושה
 היא רק ילדה שלא יפה וקצת מזנחת!
 אני רוצה להאמין: הלב - לא צעצוע נחת,
 ורק בקשי יכולים לשבר אותו פתאום!
 אני רוצה להאמין: הלהבה הזאת,
 אשר עמק בתוך תוכה בוערת,
 לכל הכאב שלה תמצא אז רפואות,
 תמס כל אבן בנפשה שמסרת!
 אם לא כל כך טובים תני פניה,
 אין כלום כדי לפתות דמיון עתה, -
 החסד כמו של התינוק בנשמתה
 זוהר בכל אחת מתנועותיה.
 אז מהו יפי, איזה סוג של ורד?
 ולמה אנשים מעריצים אותו כל כך?
 הוא כלי שריק בפנים או, מאידך,
 הוא אש אשר בכלי היא מהבהבת?

1955

צפור המטריה נסדקת

Мой зонтик рвётся, точно птица,
И вырывается, треща.
Шумит над миром и дымится
Сырая хижина дождя.
И я стою в переплетенье
Прохладных, вытянутых тел,
Как будто дождик на мгновенье
Со мною слиться захотел.

(из цикла «Осенние пейзажи»)

1955 г.

Чертополох

Принесли букет чертополоха
И на стол поставили, и вот
Предо мной пожар, и суматоха,
И огней багровый хоровод.
Эти звезды с острыми концами,
Эти брызги северной зари
И гремят и стонут бубенцами,
Фонарями вспыхнув изнутри.
Это тоже образ мирозданья,
Организм, сплетенный из лучей,
Битвы неоконченной пыланье,
Полыханье поднятых мечей,
Это башня ярости и славы,
Где к копыю приставлено копье,
Где пучки цветов, кровавоглавы,
Прямо в сердце врезаны мое.
Снилась мне высокая темница
И решетка, черная, как ночь,
За решеткой — сказочная птица,
Та, которой некому помочь.

צפֿור המטריה נסדקת,
נחלצת ורוצה לעוף.
מלא ברעש, בבצקת
ביתן הגשם הרטוב.
אני עומד בתוך הרשת
של הגופים הנמתחים,
כאלו לדקה הגשם
אתי להתמזג הסכים.

(מתוך המחזור "נופי סתיו")

1955

גדילן

זר של גדילנים אלי הביאו
והניחו על שלחן עגל.
לפני אש, מהומה, כאלו
ארגמן אורות במעגל.
כוכבים מחדדים בפרח,
נתזי הזהר הצפוני,
כמו פעמונים שרים בדרך,
פנסים מהבהבים בפנים.
זו תמונה של היקום, שלהבת,
אורגניזם ארוג מקרר קרנות,
התלקחות של קרב בלתי נגמרת,
להבות של חרבות שלופות,
זה מגדל של תהילה וזעם,
בו חנית נצמדת לחנית,
וצרורת פרחי האש הפעם
ללבי נתחבת דוקרנית.
וחלמתי על צינוק גבוה
עם סורג, שהוא, כמו ליל, שחור,
שם צפור יפה זרוקה לגווע,
זו שלה אין מי שייעזר.

Но и я живу, как видно, плохо,
Ибо я помочь не в силах ей.
И встает стена чертополоха
Между мной и радостью моей.
И простерся шип клинообразный
В грудь мою, и уж в последний раз
Светит мне печальный и прекрасный
Взор ее неугасимых глаз.

1956

Клялась ты -до гроба

Клялась ты — до гроба
Быть милой моей.
Опомнившись, оба
Мы стали умней.

Опомнившись, оба
Мы поняли вдруг,
Что счастья до гроба
Не будет, мой друг.

Колеблется лебедь
На пламени вод.
Однако к земле ведь
И он уплывет.

И вновь одиноко
Заблещет вода,
И глянет ей в око
Ночная звезда.

1956

אָבֿל לעזֿר לה אין לי כּוח,
מִכּוֹן שְׂבַחִים גַּם לי קָאן רע,
וְחוֹמַת הַגְּדִילִים וְחוֹם
קָמָה; שְׂמִחָתִי הִיא מִסְתִּירָה.
קוֹץ פֶּטְרִיז אֶת לִבִּי קוֹרעַ,
וּבְפֶעַם הָאֲחֵרוֹנָה
לְחִזִּי מֵאִיר מִבֶּט עֵינֶיהָ,
כֹּה עֲצוּב, יָפוּה, בִּלְתִּי נִמְנַע.

1956

נשבעת - עד קבר

נשבעת — עד קבר
לשמר אֲמוּנִים.
אך שְׁנֵינוּ הָעָרֵב
יֹתֵר חֲקָמִים.

הִבְנוּ בְּעָרֵב
פְּתָאוֹם דִּי מֵהָר,
שְׁאֲשֵׁר עַד קָבֵר -
חִלּוֹם, לֹא יוֹתֵר.

בְּרִבּוֹר עַל הַמַּיִם
נוֹדֵד כְּמִקְסָם.
לְקִרְקַע בִּינֵתִים
יִשְׁחָה הוּא מִשָּׁם.

נִצָּנוּץ שֶׁל הַמַּיִם
לְבַד יִתְחוֹלֵל,
לָהֶם בְּעֵינִים
כּוֹכָב יִסְתַּכֵּל.

1956

Старость

Простые, тихие, седые,
Он с палкой, с зонтиком она, -
Они на листья золотые
Глядят, гуляя дотемна.

Их речь уже немногословна,
Без слов понятен каждый взгляд,
Но души их светло и ровно
Об очень многом говорят.

В неясной мгле существования
Был неприметен их удел,
И животворный свет страданья
Над ними медленно горел.

Изнемогая, как калеки,
Под гнетом слабостей своих,
В одно единое навеки
Слились живые души их.

И знания малая частица
Открылась им на склоне лет,
Что счастье наше — лишь зарница,
Лишь отдаленный слабый свет.

Оно так редко нам мелькает,
Такого требует труда!
Оно так быстро потухает
И исчезает навсегда!

Как ни лелей его в ладонях
И как к груди ни прижимай, -
Дитя зари, на светлых конях

זקנה

שֶׁעַר אָפֶר, פְּשׁוּטִים, בְּשֻׁקֶט
עִם מִטְרֵיהַ וְעִם מִקֵּל, -
הַזּוֹג עַל אוֹר עֵלְוָה בּוֹהֶקֶת
צוֹפֶה יַחַדְיוֹ עַד שְׁעַת הַלַּיִל.

הֵם מְדַבְּרִים כְּעַת לְקוֹנִי,
מִבֵּט בְּרוּר בְּלִי אֲמִירוֹת,
נִפְשׁוּתֵיהֶם בְּקוֹל הָרְמוֹנִי
עַל סוֹד דְּבָרִים רַבִּים אוֹמְרוֹת.

וְצֶף הַסֶּבֶל שֶׁל הַשָּׁנִים
בְּעֶרְפִּילִית שֶׁל הַקִּיּוֹם,
אֶךְ אוֹר תְּחִיָּה עַד לְשִׁמִּים
מַעֲלֵיהֶם דּוֹלֵק רַחוּם.

הֵם כְּמוֹ נִכִּים הוֹלְכִים בְּמַתַּחַ
תַּחַת הָעֵל חוֹלְשׁוֹתֵיהֶם,
לְנִשְׁמָה אַחַת לְנֶצַח
כָּבֵד הַתְּמַזְגוֹ נִשְׁמוֹתֵיהֶם.

וְהַתְגַּלָּה חֲלִיקִיק שֶׁל דַּעַת
לָהֶם בְּסוֹף שְׁל הַחַיִּים:
הָאִשֶּׁר - הַבְּהִיקָה גּוֹלְעַת,
רַק אוֹר חֵלֶשׁ בְּמַרְחָקִים.

וְהוּא כָּל כֶּה נְדִיר, הָאִשֶּׁר,
דּוֹרֵשׁ עֵמֶל וְחֻשֶּׁק עַז!
הוּא מִתְפֹּאֵגֵג מִהֵר בְּחֻשָּׁה
וְנִעְלָם לְנֶצַח אַז!

שָׁמַר אוֹתוֹ בְּכַפּוֹת יָדָיו,
תְּצַמִּיד אוֹתוֹ לְחֻזָּה, -
וְלֵד הַשְּׁחַר, עַל כְּנָפָיו

Оно умчится в дальний край!

Простые, тихие, седые,
Он с палкой, с зонтиком она, -
Они на листья золотые
Глядят, гуляя дотемна.

Теперь уж им, наверно, легче,
Теперь всё страшное ушло,
И только души их, как свечи,
Струят последнее тепло.

1956 г.

Признание

Зацелована, околдована,
С ветром в поле когда-то обвенчана,
Вся ты словно в оковы закована,
Драгоценная моя женщина!

Не веселая, не печальная,
Словно с темного неба сошедшая,
Ты и песнь моя обручальная,
И звезда моя сумашедшая.

Я склонюсь над твоими коленями,
Обниму их с неистовой силою,
И слезами и стихотвореньями
Обожгу тебя, горькую, милую.

Отвори мне лицо полуночное,
Дай войти в эти очи тяжелые,
В эти черные брови восточные,
В эти руки твои полуголые.

יעוף לאָרץ רחוקה!

שער אפר, פשוטים, בִּשְׁקט
עם מטריה ועם מקל, -
הזוג על אור עלוה בִּהקת
צופה יחדיו עד שעת הליל.

להם הוקל, אולי, בינתיים.
עכשיו כל שהפחיד נדם,
ורק נשמותיהם, עדיו,
כמו נר, שולחות עוד את חומן.

1956

גלוי-אהבה

מנשקות ומכשפות כלה,
נשוייה לרוח בשדה אי-אז,
את כאלו בזוג אַזקים כבולה,
את, אשה שלי, יקרה מפז!

לא שמחה כעת וגם לא נוגה,
כאלו ירדת מרקיע אפלי,
את דומה מאד לכוֹכב משגע,
לנגון של שיר-אירוסין שלי.

אתכוּפּף מעל לברכים שלך,
אחבק אותן בחבוק עצמתי,
בדמעות ובשירים שלי, המלאך,
אכניה אותך, מרתי נאתי.

הו, פתחי את פני החצות כמו צל,
תני לצלל לי לעיניך הכבדות,
לגבות השחורות כפרות ציבל,
לידיך למחצה ערמות.

Что прибавится — не убавится,
Что не сбудется — позабудется...
Отчего же ты плачешь, красавица?
Или это мне только чудится?

1957 г.

Последняя любовь

Задрожала машина и стала,
Двое вышли в вечерний простор,
И на руль опустился устало
Истомленный работой шофер.
Вдалеке через стекла кабины
Трепетали созвездья огней.
Пожилой пассажир у куртины
Задержался с подругой своей.
И водитель сквозь сонные веки
Вдруг заметил два странных лица,
Обращенных друг к другу навеки
И забывших себя до конца.
Два туманные легкие света
Исходили из них, и вокруг
Красота уходящего лета
Обнимала их сотнями рук.
Были тут огнеликие канны,
Как стаканы с кровавым вином,
И седых аквилегий султаны,
И ромашки в венце золотом.
В неизбежном предчувствии горя,
В ожиданье осенних минут
Кратковременной радости море
Окружало любовников тут.
И они, наклоняясь друг к другу,

מה שלא יתגשם – ישכח, יתגמד,
כל מה שיגדל לא יקטן לעולם...
למה את בוכה, מלאך יפי, כעת?
או שכל זה פרי דמיון שלי סתם?

1957

אהבה אחרונה

מכונית נעצרה עוד רועדת,
ויצאו שנים, ליל התקרב,
הרכין ראש ונשען על ההגה
הנהג שביום התעייף.
התבונן הנהג על הרשת
כוכבים במרומים מתאו,
ונוסע קשיש ליד דשא
התעקב מעט עם חברתו.
והרים הנהג את המצח
והבחין שפניהם מול הנוף
זו לזו כבר הוסבו לנצח;
שכחו את עצמם עד הסוף.
שני אורות בהירים ללא חיץ
התפשטו מפניהם, ועכשיו
חן יפיו החולף של הקיץ
חבקם במאות זרועותיו -
אסתרם בעלי הכתרת,
הדומים לכוס יין אדם,
וסתונית היפה לתפארת,
קמומיל בכתרו הכתם.
בתחושת צרה בלתי נמנעת,
בחקיון לדקות של קטיף
ים שמחה רגעית ורוגעת
את המאהבים שם הקיף.
ורוכנים זה אל זה כה ביחד,

Бесприютные дети ночей,
 Молча шли по цветочному кругу
 В электрическом блеске лучей.
 А машина во мраке стояла,
 И мотор трепетал тяжело,
 И шофер улыбался устало,
 Опуская в кабине стекло.
 Он-то знал, что кончается лето,
 Что подходят ненастные дни,
 Что давно уж их песенка спета,-
 То, что, к счастью, не знали они.

1957

Голос в телефоне

Раньше был он звонкий, точно птица,
 Как родник, струился и звенел,
 Точно весь в сиянии излиться
 По стальному проводу хотел.

А потом, как дальнее рыданье,
 Как прощанье с радостью души,
 Стал звучать он, полный покаянья,
 И пропал в неведомой глуши.

Сгинул он в каком-то диком поле,
 Беспощадной вьюгой занесен...
 И кричит душа моя от боли,
 И молчит мой чёрный телефон.

1957 г.

Посредине панели...

ילדים חסרי בית בליל,
 הם הלכו בין פרחים ללי פחד
 בזהרו של חשמל קר מצל.
 המכונית עוד עמדה בתוך חשך
 המנוע רעד בה קשות,
 הנהג עוד חיך לו בתמך,
 והוריד בתאו זכויות.
 הוא ידע שהקיץ בן רגע
 יסתיים, העבים יצטברו,
 ששירם כבר הושר עד לרקע, -
 זה שלמזלם לא ידעו.

1957

קול בטלפון

פעם, כמו צפור, היה צלילי הוא,
 כמעין, נשנש ולא דועך,
 הוא רצה בזהר צח, כאלו,
 בחוטי פלדה להשתפר.

אחר כך, כמו יבבה באפק,
 כמו פרדה מגיל הנשמה,
 הוא נשמע כחריטה מעמק
 ואבד בארץ השממה.

הוא נספה בתוך שדה שכוח,
 וסופת שלגים אותו קברה.
 נשמתו צועקת מול הרוח...
 אולם בשפופרת השחורה...

1957

על הדרך שרוע...

Посредине панели
Я заметил у ног
В лепестках акварели
Полумертвый цветок.
Он лежал без движенья
В белом сумраке дня,
Как твое отраженье
На душе у меня.

1957 г.

Можжевеловый куст

Я увидел во сне можжевеловый куст,
Я слышал вдали металлический хруст,
Аметистовых ягод слышал я звон,
И во сне, в тишине, мне понравился он.

Я почуял сквозь сон легкий запах смолы.
Отогнув невысокие эти стволы,
Я заметил во мраке древесных ветвей
Чуть живое подобье улыбки твоей.

Можжевеловый куст, можжевеловый куст,
Остывающий лепет изменчивых уст,
Легкий лепет, едва отдающий смолой,
Проколовший меня смертоносной иглой!

В золотых небесах за окошком моим
Облака проплывают одно за другим,
Облетевший мой садик безжизнен и пуст...
Да простит тебя бог, можжевеловый куст!

1957 г.

על הדרך שרוע,
בגוני צבע צח
עד כותרת צבוע,
חצי מת פרח נח.
הוא שכב ללא ניע
בדמדומים מתאבד
התמונה שהטביעה
בלבי כבר דמותך .

1957

שיח ערער

בחלום הסתכלתי על שיח ערער
ושמעתי מתכת של קול חריקה,
וצלול גרגרי אמטיסט נהדר,
וחבבתי אותו בחלום, בשתיקה.

והרחתי עוד ריח קלוש של השרף,
כשכופפתי קצת גזע של שיח נמוך.
שמתי לב בתוך חשך עלי הענף
לדמותך החיה עם שיור של חיונה.

היה שיח ערער, היה שיח ערער
ומלמול מצתנן של שפתיים בלי לב,
מלמול קל, עם קצת ריח של שרף צח ומר,
שאותי עד מותי כמו במחט נקב!

שם, מחוץ לחלון, בזקב המרומים,
עננים צפים אט, כמו עלים בנהר,
גנתי הקטנה בלי עלונה, בלי חיים...
שיסלח אליהם לך, שיח ערער!

1957

Встреча

Как открывается заржавевшая дверь,
С трудом, с усилием, — забыв о том, что было,
Она, моя неожиданная, теперь
Свое лицо навстречу мне открыла.
И хлынул свет — не свет, но целый сноп
Живых лучей, — не сноп, но целый ворох
Весны и радости, и вечный мизантроп,
Смешался я... И в наших разговорах,
В улыбках, в восклицаньях, — впрочем, нет,
Не в них совсем, но где-то там, за ними,
Теперь горел неугасимый свет,
Овладевая мыслями моими.
Открыв окно, мы посмотрели в сад,
И мотыльки бесчисленные сдуру,
Как многоцветный легкий водопад,
К блестящему помчались абажуру.
Один из них уселся на плечо,
Он был прозрачен, трепетен и розов.
Моих вопросов не было еще,
Да и не нужно было их — вопросов.

1957 г

Разве ты объяснишь мне — откуда...

Разве ты объяснишь мне — откуда
Эти странные образы дум?
Отвлеки мою волю от чуда,
Обреки на бездействие ум.
Я боюсь, что наступит мгновение,
И, не зная дороги к словам,

פגישה

וכמו פותחת דלת חלודה, בקשי רב,
ואת על העבר זורקת מעליה,
הלא צפויה שלי, הנה עכשיו
היא באה, ופתחה לי את פניה.
ואור פרץ החוצה, ויחי!
לא אלומה, אף ערמה, ממנה -
אביב, שמחה -ומיזנטרופ נצחי,
אז התבלבלתי... ובשיחותינו,
בחיוכים ובקריאות - ראוי
לומר - מאחורי כל זה, ברקע
האור, אשר מוגן מכל כבוי,
בער, שלט על הגיגי כרגע.
את החלון פתחנו, מהגן
אינספור ענשים בטפשותם הגיחו,
ועפו כמו מפל בהיר לכאן,
ובאהיל את כנפיהם הטיחו.
אחד ישב על הכתף כפתות,
והוא היה שקוף, ורד ונוח.
עדין לא היו לי שאלות,
ולא היה בהם כעת שום כרח.

1957

איך תוכל להסביר לי, מנין

איך תוכל להסביר לי, מנין
באו לי מחשבות מוזרות?
אם תסתיר לי נסים מהעין,
את שכלי תדון כלום לעשות,
אז, חושש אני, רגע יגיע,
ובלי דרך לסוד המלים,

Мысль, возникшая в муках творенья,
Разорвет мою грудь пополам.
Промышляя искусством на свете,
Услаждая слепые умы,
Словно малые глупые дети,
Веселимся над пропастью мы.
Но лишь только черед наступает,
Обожженные крылья влача,
Мотылек у свечи умирает,
Чтобы вечно пылала свеча!

1957 г.

Во многом знании немалая печаль

Во многом знании — немалая печаль,
Так говорил творец Экклезиаста.
Я вовсе не мудрец, но почему так часто
Мне жаль весь мир и человека жаль?

Природа хочет жить, и потому она
Миллионы зерен скармливает птицам,
Но из миллиона птиц к светилам и зарницам
Едва ли вырывается одна.

Вселенная шумит и просит красоты,
Кричат моря, обрызганные пеной,
Но на холмах земли, на кладбищах вселенной
Лишь избранные светятся цветы.

Я разве только я? Я — только краткий миг
Чужих существований. Боже правый,
Зачем ты создал мир, и милый и кровавый,
И дал мне ум, чтоб я его постиг!

הסרעף, שנוצר כמניע,
ישסף את חזי לגזרים.
אמנות בשבילנו - מקצוע
לענג כל עור ולנאם,
וכמו ילד קטן במרגוע
מתקרבים בשמחה אל תהום.
אף לכל עש מגיע הרגע,
הוא גורר את כנפיו בעפר
וליד נר גוע מפגע,
כדי שגור זה לנצח יבער.

1957

יוסיף דעת יוסיף מכאוב

יוסיף דעת הוא יוסיף מכאוב, לא סתם
אמר כן היוצר של ה"קהלת".
איני חכם גדול, אף למה בי בוערת
חמלה כלפי תבל ובני אדם?

תמיד רוצה לחיות הטבע, ולכן
הוא מיליוני דגנים לצפרים זרע,
אף לעלות למאורות יודע
אולי רק פרט מתוך מיליוניהן.

והיקום רוגש ומבקש פלאים,
הים זועק, כלו כסה בקצף,
אבל על פני גבעות, על פני קברות בעצם
רק הפרחים הנבחרים נראים.

האם אני זה רק אני? - רק רגע קט
בקיומו של אחרים. אלי, למה בראת
את העולם מתוך, עקוב מדם, נתת
לי שכל להבין אותו מעט!

Гроза идёт

Двигается нахмуренная туча,
Обложив полнеба вдалеке,
Двигается, огромна и тягуча,
С фонарем в приподнятой руке.

Сколько раз она меня ловила,
Сколько раз, сверкая серебром,
Сломанными молниями била,
Каменный выкатывала гром!

Сколько раз, ее увидев в поле,
Замедлял я робкие шаги
И стоял, сливаясь поневоле
С белым блеском вольтовой дуги!

Вот он — кедр у нашего балкона.
Надвое громами расщеплен,
Он стоит, и мертвая корона
Подпирает темный небосклон.

Сквозь живое сердце древесины
Пролегает рана от огня,
Иглы почерневшие с вершины
Осыпают звездами меня.

Пой мне песню, дерево печали!
Я, как ты, ворвался в высоту,
Но меня лишь молнии встречали
И огнем сжигали на лету.

Почему же, надвое расколот,

סופת רעמים מגיעה

ממזרח ענן זועף נע הנה,
מכסה חצי שמים שם,
נע ענקי, צמיג, רחוק עדנה,
וביד שלו פנס מורם.

כמה פעמים נצנץ בכסף,
כמה פעמים אותי תפס,
עם ברק שבויר הכה בהדר,
אכן רעם מגלגל, לא חס!

כמה פעמים, כשהוא בשטח,
נעצתי בתנועה אטית,
ובעל כרחי חלקתי מתח
עם ברק של קשת וולטאית!

הנה — ארז שם, ליד הדלת,
שפצלו לשתיים רעמים,
הוא עומד, ושלד של צמרת
עוד תומך כאלו במרומים.

דרך לב העץ החי עברה לה
הפציעה מאש של הברק,
מחטים השחירו, מלמעלה
על ראשי נופלים כזרם דק.

שיר לי שיר, עץ צער! כי מדחף
גם פרצתי לגבהים לעוף,
רק ברקים פגשוני, וכמור,
הם באש שרפוני במעוף.

אלא למה, מחלק לשתיים,

Я, как ты, не умер у крыльца,
И в душе все тот же лютый голод,
И любовь, и песни до конца!

1957 г.

Не позволяй душе лениться

Не позволяй душе лениться!
Чтоб в ступе воду не толочь,
Душа обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!

Гони ее от дома к дому,
Тщи с этапа на этап,
По пустырю, по бурелому
Через сугроб, через ухаб!

Не разрешай ей спать в постели
При свете утренней звезды,
Держи лентяйку в черном теле
И не снимай с нее узды!

Коль дать ей вздумаешь поблажку,
Освобождая от работ,
Она последнюю рубашку
С тебя без жалости сорвет.

А ты хватай ее за плечи,
Учи и мучай дотемна,
Чтоб жить с тобой по-человечьи
Училась заново она.

Она рабыня и царица,
Она работница и дочь,

גם אני לא מתתי כמו העץ,
ובנפשי רעב עז בינתיים,
אהבה, שירים... ועד הקץ!

1957

אל תאפשר עצלות לנפשי!

אל תאפשר עצלות לנפשי!
כדי קמח לא לטחון טחון,
שתעמל קשה בלי חפש
יומם וליל, ללא רטון!

גרש אותה מכרה, מקרת,
שלח כמו לקלא אסירים,
בשטח ריק, בסבך נגדרת
מעל לסלע ושלגים!

מקדם בבקר קח באזן
החוצה את העצלנית,
שתשאר תמיד ברסן
רזה, נמרצת, ענינית!

אם הקלה תתן לגברת,
ותשחרר מהגזרה,
את חלצתך שרק נשארת
בלי רחמים ממך תקרע.

ותפס אותה בעור כתפיה,
למד, עני עד מחרת,
כדי ש כמו בן אדם, כמו רע
לחיות אתך היא שוב תלמד.

היא גם שפחה וגם בת מלך,
והיא בתך, אך, כמו פועל,

Она обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!

1958

У гробницы Данте

Мне мачехой Флоренция была,
Я пожелал покоиться в Равенне.
Не говори, прохожий, о измене,
Пусть даже смерть клеймит ее дела.

◌.

Над белой усыпальницей моей
Воркует голубь, сладостная птица,
Но родина и до сих пор мне снится,
И до сих пор я верен только ей.

Разбитой лютни не берут в поход,
Она мертва среди родного стана.
Зачем же ты, печаль моя, Тоскана,
Целуешь мой осиротевший рот?

А голубь рвется с крыши и летит,
Как будто опасается кого-то,
И злая тень чужого самолета
Свои круги над городом чертит.

Так бей, звонарь, в свои колокола!
Не забывай, что мир в кровавой пене!
Я пожелал покоиться в Равенне,
Но и Равенна мне не помогла.

1958

חִיבָת לַעֲבֹד בְּפֶרֶךְ
יוֹמָם וּלְיָל, יוֹמָם וּלְיָל!

1958

לִיד קִבְרוֹ שֶׁל דָּנְטֵה

פִּירְנָצָה אִם חוֹרָגַת לִי הִיְתָה,
מִשְׁאֲלָתִי - לְנוּחַ בְּרוּנָה.
וְשִׁתְּךָ, חֵבֶר, עַל הַבְּגִידָה עֲדָנָה,
אִף כִּי גַם מוֹת מְתַעֵב אוֹתָהּ.

מֵעַל הַקֶּבֶר הַלְבֵן שְׁלִי
יוֹנָה כָּל יוֹם הוֹמָה וְלֹא נִפְרָדַת,
אֲנִי עוֹדִי חוֹלָם עַל הַמוֹלָדָת,
וְעַד עֲתָה לֹה נֶאֱמָן כָּלִי.

לְלֹאוּטָה שְׁבוּרָה כָּבֵר אֵין מְקוֹם,
בְּמַחְנֶה מוֹלָדָת הִיא כָּבֵר מֵתָה.
לְמָה, טוֹסֶקֶנָה, עֲצָבוּתִי, לִפְתֹּעַ
אֶת מְנַשְׁקָת אֶת פִּי הִיְתוֹם?

אִךְ הַיּוֹנָה נוֹסֶקֶת מֵהֶגֶג,
כָּאֱלוֹ הִיא מִמִּישָׁהּ חוֹשֶׁשֶׁת,
כָּנָף מִטּוֹס, זֶר וְרָשָׁע, חוֹרֶשֶׁת
אֶת שָׁמַי הָעִיר, שְׁאִין בָּהּ קָרֵב אוֹ חָג.

הִכָּה, הַמְצַלֵּל, בְּפַעֲמוֹן!
זָכֹר, הָעוֹלָם בְּקֶצֶף דָּם עֲדָנָה!
מִשְׁאֲלָתִי - לְנוּחַ בְּרוּנָה,
אִךְ גַּם רָנָה לֹא נִתְּנָה חֲנוּן.

1958